

Con Ông Cháu Cha

Thúy Sơn
7/14/2003

Chiếc máy bay vừa hạ cánh xuống phi trường Tân Sơn Nhất, thì vừa đúng 5 giờ 10 phút chiều ngày thứ Bảy Ánh nắng vàng của một buổi chiều cuối thu thật là đẹp. Trên không trung những cụm mây trắng lơ lửng trôi về phía chân trời vùng Hóc Môn. Thỉnh thoảng một cơn gió ào ào tới làm cho hành khách cảm thấy khoan khoái dễ chịu, và vui mừng khi sắp sửa gặp gỡ người thân.

Hoành một tay xách hành lý, một tay nắm chặt cánh tay người bác, theo dòng người xếp hàng vào cửa. Thấy Hoành có vẻ e dè sợ sệt nên người bác an ủi trấn an: - Đừng có sợ! Nghe nói Việt Nam mình giờ đã thay đổi nhiều, không còn khó khăn như hồi xưa. Con cứ bình tĩnh theo người ta: "Ai sao mình vậy".

Đây là lần đầu tiên Hoành được về thăm quê cha đất tổ. Ngày gia đình anh leo lên tàu Trường Xuân thì anh còn bé ngủà. Vậy mà thấm thoát đã gần ba chục năm qua. Giờ anh đã là một thanh niên tuấn tú. Công thành, danh toại. Ngày anh chuẩn bị làm luận án Tiến sĩ. Anh có về miền Bắc mấy tuần lễ, để nghiên cứu đề tài "Trầu cau" gì đó. Nhưng hồi đó anh còn đang mải lo "đền sách", nên không có thì giờ để tâm đến cảnh trí của quê nhà. Lần này theo lời người bác, anh về quê để kiếm cho anh một người vợ. Trước khi đi cha anh có nói: - Tôi vì hoàn cảnh chưa thể về được, nên nhờ anh dẫn nó về, nếu công việc xong xuôi, thì mọi việc anh cứ quyết định. Tôi khoán trắng cho anh đấy.

Hoành thấy những hành khách đi qua trạm kiểm soát, người nào cũng kẹp một tờ giấy bạc 20 đô vào giữa tấm thẻ thông hành. Anh cũng làm theo như vậy. Bác anh ghé vào tai anh nói nhỏ:

- Đây là thủ tục "đầu tiên", ầy mà! Khi bác cháu ra khỏi cổng phi trường thì đã thấy ông Vĩ đứng ngoài cửa, vừa lấy tay vẫy vẫy, vừa kêu oai oái: "Đây! Đây! Ông ơi!!!"

Hai người chạy lại, bác anh vội lấy Vĩ, ôm chặt trong lòng, vì đã 28 năm trời trôi qua, nay anh em mới gặp lại nhau. Vĩ trông khác đi nhiều. Như người già trước tuổi cả chục năm. Người gầy, da ngăm ngăm đen, và tóc đã pha màu muối tiêu, mà muối nhiều hơn tiêu. Chỉ còn được cái miệng là hầy còn tía lia tía lại, và toe toét như xưa. Ông bác chỉ Hoành, nói với Vĩ:

- Đây là thằng Hoành, con ông ba Hộ. Lần này tớ dẫn nó về để kiếm cho nó cái "xương sườn cụt" đấy. Hoành nắm tay người bác nhắc: "Thôi, để về nhà hãy nói bác ơi! Ở đây.. Anh định nói: giữa đường, giữa chợ, mà ông cũng đem chuyện vợ con ra nói, người ta cười chết.." vừa lúта đó thì Vĩ đã nói:

- Hai người đứng đây để em ra thuê một chiếc xe xích lô, chở anh và hai cái va li, còn em chở thằng Hoành. Chớ anh mà thuê, thấy ngoại kiều nó "bóp" chặt lắm đấy. Ánh nắng yếu ớt còn vương trên những ngọn cây xoan tây hai bên đường dẫn vào Đô thành. Thỉnh thoảng một vài chiếc lá khô rơi lá tả xuống bên đường. Những dòng xe cộ ngược xuôi từ trong phố đi ra, hay từ ngoại ô đi vào. Thật là nhộn nhịp ồn ào. Con đường từ phi trường về nhà Vĩ chỉ độ hai cây số, nên mau lắm. Thoáng một cái đã qua Ngã ba Ông Tạ, rồi quẹo tay mặt và xóm nhà Vĩ.

Một xóm đạo nhỏ bé, chỉ có độ trên hai chục nóc nhà, ở quay mặt lại với nhau. Phía trước chừa một khoảng trống như một cái sân rộng rãi. Chiều ngang độ mười thước tây. Một đầu sân là một bức tượng "Đức Mẹ ban ơn" xây trên một cái bệ cao bằng đầu người. Để tối tối bà con trong xóm tụ tập lại đọc kinh cầu nguyện. Còn đầu bên ngoài sân là một cái giếng nước, để cung cấp nước cho cả xóm. Cái giếng này ở ngay trước cửa nhà Vĩ.

Căn nhà của Vĩ giờ đã được xây cất lên hai tầng và lợp ngói, trông khá khang trang, đẹp đẽ. Trước kia còn cả gia đình trú ngụ thì cũng hơi chật. Nhưng từ ngày các em cậu lập gia đình, đi mỗi người một

phương. Và nhất là từ ngày bà cụ ra đi vĩnh viễn, thì chỉ còn một mình cậu một giang sơn, nên rất rộng rãi, tha hồ mà tung hoành, vùng vẫy Làn này bác cháu Hoành về sẽ đóng đô ở đây

Vĩ mở cửa, dắt con ngựa sắt vào trong nhà, rồi dẫn bác cháu Hoành lên gác. Cậu bảo: - Minh lên gác nói chuyện yên tĩnh và mát mẻ hơn. Trên gác chỉ kê có hai chiếc giường và một cái bàn viết nhỏ. Còn là trống trơn, nên trông rất rộng rãi thênh thang. Ông Quân bảo: "Bây giờ bác cháu mình tắm rửa, rồi thay quần áo, chúng ta ra phố chơi, kiếm cái gì nhét vào bụng. Tối về nói chuyện, tha hồ mà kể lể dông dài.. Rồi ông mở va li lấy quần áo và mấy món đồ đã mua sẵn đem về cho Vĩ. Ông giục thẳng cháu: "Con xuống tắm trước đi! Mà nhớ mặc đồ "xập xệ" thôi nhé! Đừng mặc sang quá, người ta biết mình là "Vịt kiêu" khó mua bán, ăn nói lắm đấy! Hoành mỉm cười, ôm mớ quần áo đi.

Ba người ra đến đường Cách Mạng Tháng Tám, thì màn đêm bắt đầu buông xuống. Đường phố đã lên đèn. Hoành nhìn về phía Ngã Bảy Ánh sáng đèn đường tỏa chiếu lấp lánh như một con rắn khổng lồ uốn khúc, khi ẩn, khi hiện, trông rất trắng lệt. Hoành cứ lẻo đẻo theo hai anh em ông bác, vừa đi vừa nói chuyện rất là hồn nhiên vui vẻ. Họ băng qua đường rồi quẹo vào ngã ba Ông Tạ. Ông Quân hỏi: Khu này còn bán "nai đồng quê" như hồi xưa không? Vĩ trả lời:

- Vẫn như thường anh ạ! Có điều bây giờ còn phát triển và tiến nhanh, tiến mạnh hơn xưa nữa.
- Vậy thì mình kiếm một quán nào kha khá một tí, để thưởng thức. Chớ cả ba chục năm nay, không được nếm mùi quê hương. Nhớ ời! Là nhớ!
- Bất chợt ông hỏi Vĩ:
- À này! Cô Tháp bây giờ có còn ở xóm mình không nhỉ?
- Còn anh ạ! Vẫn ở căn nhà số 6 đó. Mà giờ có chồng con rồi Anh Chi thì làm ở Phường, tôi về chạy xe ôm, kiếm thêm chút cháo.
- Nghiệp dư đó hả?
- Vâng! Bây giờ chỉ còn có nghề đó là còn đỡ đỡ thôi Nhưng cũng phải coi chừng không có mất vốn lúc nào không hay đấy

Ba người bước vào một tiệm ăn, có cái bảng hiệu rất kêu: "Quán Cờ Tây". Một quán ăn rất sang trọng, chẳng kém gì những cái Restaurant ở San Jose là mấy Bàn ghế sạch sẽ, bàn nào cũng trải khăn trắng muốt. Ghế bọc da, quạt trần chạy vù vù, đèn đuốc sáng trưng. Chung quanh tường cũng trang trí những bức tranh đắt tiền, và những bảng giá tiền các món ăn. Ngoài cửa là hai tủ kính lớn, bên trong cũng linh linh những đôi nai mới luộc, những cái đầu, còn nhe răng trắng nhớn, mỡ vàng ươm, nhỏ giọt xuống những đĩa sứ bên dưới Và, những cái tô, phải nói là những cái chậu bằng sứ, xếp đầy những cổ lòng, và . . tim, gan, phèo, phổi, đủ cả nằm bên những củ riềng vàng tươi.

Người bồi bàn đến bên cạnh, Vĩ ghé tai anh ta nói:

- Anh cho chúng tôi ba phần cơm, và mỗi thứ một đĩa.. đủ lệ bộ, một bát nấu nũa Hết sẽ gọi thêm.

Ngoài đường thật là tấp nập, kẻ đi, người về, cười cười, nói nói, rất là vui vẻ náo nhiệt. Giờ này là giờ mà:..."Tung cánh chim tìm về tổ ấm..." Thỉnh thoảng lại có một chiếc xe hơi đi qua, bóp còi inh ỏi, như muốn khoe khoang cái giàu sang của mình, làm mấy bà già đang khập khiễng trên đường, giựt mình, phải chạy giạt lên lề đường và lẩm bầm chửi thề. Một bà bán vé số vào tiệm ăn, đang ngơ ngác chia mấy tấm vé số ra mời chào Bà đến bên Vĩ mời Cậu móc túi lấy tiền mua mấy tấm cầu may Cậu bảo:

- Thỉnh thoảng em cũng mua mấy tấm, để thử thời vận, mà năm này qua năm khác, cứ đen thui lụi, chẳng trúng lấy một cắc.

Bà bán vé số ngược nhìn Quân, bà thấy quen quen, nhưng ngẫm nghĩ mãi chưa nhớ ra Nhất định là Việt kiều rồi Không lẽ là ông anh họ mình, bà chợt dạ, bỏ mải nắm tiền vào túi, rồi dông luôn. Khi đĩa lòng đã sạch bách, ông Quân nhìn Vĩ ra hiệu, anh ta kêu người bán hàng lại, bảo làm thêm cho đĩa nũa Làn này không phải là người con trai, mà là một cô gái chừng 15, 16 tuổi, chạy lại gặp Vĩ, cười nhe cái răng khểnh ra Vĩ bảo: "Cô này là con gái chị Tháp đấy! Chắc anh chả biết đâu" Rồi cậu nắm tay con nhỏ lại nói:

- Để chú giới thiệu cho: Đây là ông Quân, em họ chú ở Mỹ mới về.

Con nhỏ "à" lên một tiếng, rồi chạy sang nắm lấy vai ông Quân, vừa lắc, vừa nói:

- Phải ông Quân mẹ con thường nói chuyện với chú đây không? Mẹ con nhắc đến ông hoài đấy. Lúc nào mời ông sang nhà con chơi. Về nhà con nói với mẹ con, chưa biết chừng mẹ con sang bên chú ngay đấy.

Quân hỏi thăm, được biết con nhỏ Lan, đang học lớp 12 trường Sương Nguyệt Ánh. Buổi tối và cuối tuần ra đây bán phụ cho ông bác họ, kiếm thêm lợi nhuận. Ăn uống xong, ba người đi lang thang dọc theo con đường Phạm Văn Hai, tới công viên Hoàng Văn Thụ. Đây, ngày xưa là ngôi mộ của Đức Cha Bá Đa Lộc, mà người ta quen gọi là "Lăng Cha Cả". Gió thổi từ xóm làng quê ven đô ngược lại, làm cho cái không khí mát mẻ của đêm cuối thu trở nên liêu trai ớn lạnh. Sương bắt đầu xuống, người đi lại đã thưa dần. Vầng trăng tròn xoe còn lơ lửng giữa trời xanh ngấn ngắt. Quân nhận thấy nhà cửa, phố xá có sạch sẽ khang trang hơn mấy chục năm về trước, nhưng người có lẽ đông hơn, nên chật chội hơn. Tuy vậy, một vài kiến trúc cổ điển vẫn còn y nguyên như cũ.

Về đến nhà là gần 12 giờ. Cả ba thay quần áo rồi leo lên giường nằm nói chuyện. Vĩ để một ấm nước nóng pha cà phê, rồi mở tung hết các cửa sổ ra cho thoáng mát. Hoành nằm giường bên cạnh để nghe hai anh em ông bác nói chuyện với nhau. Thỉnh thoảng lại cười khúc khích rất ư là hồn nhiên vui vẻ. Còn anh thì cứ nhắm mắt để đó. Cổ đồ giấc ngủ, mà nào có ngủ được đâu. Giờ này mới là trưa ngày thứ bảy ở Cali mà! Sau khi nghe rõ ý định của ông anh, Vĩ sẽ sẽ thở dài, cậu nói:

- Nhưng mà, anh ạ! Hai đứa còn có họ, lấy nhau được không?

- Ba nó với thằng Hoành đã là ba đời họ ngoại, cháu cô cháu cậu rồi còn gì. Đến nó là bốn đời. Cậu không nghe người ta nói: "Đời con dì từ từ lấy nhau" hay sao. Tất cả mọi việc tớ đã xếp đặt xong xuôi rồi. Chỉ còn ăn thua ở cái thằng "khí" này nữa thôi. Nếu nó chịu đền là OK rồi. Tụi mình lại có cháu "lên bờ, xuống ao".

- Bây giờ làm gì còn có cái vụ lên bờ xuống ao, như ở nhà quê mình ngoài Bắc. Anh nào nhậu mà xin, lái xe là bỏ mạng, không thì cảnh sát hỏi thăm sức khỏe. Vĩ tiếp:

- Vụ này chắc ông Ba chịu lắm nhì?

- Đúng rồi! Ông là người tính toán kỹ lưỡng, nghe tớ bàn một cái là ông chịu liền à. Ông giờ chỉ còn có một mình nó là con trai độc nhất. Mấy cô chị thì đã có nơi ăn, chốn nằm cả rồi. Ông còn bảo:

- Tôi chỉ thích được cái là.... Con nhà gia giáo, mình đã biết rõ gốc rễ nhà nó rồi. Hơn nữa, nó lại là cháu, có lấy nó về nhà. Chồng có "đẻ nết" nó cách nào. Chắc nó cũng chẳng dám lên mặt, lên chân. Không như người ta, ở cái đất văn minh này, hơi một tí là nó kêu cảnh sát, không thì dọa đưa ra tòa. Thật ra đàn ông mình mất "thờ" nhiều quá. Lắm lúc gặp con vợ cứ nói ngang như cua, ngu như bò, mà cũng cứ phải cắn răng chịu đựng. Chớ ngày xưa thì đã tát cho mấy cái bạt tai rồi.

Vĩ khích khích khuỷu tay vào hông người anh hỏi:

- Nếu tụi nó lấy nhau thật, thì vợ thằng Hoành nó vẫn gọi anh là "Ông" hay gọi là Bác? Anh có nghĩ đến điều này không?

- Nghĩ chớ! Tớ giao hẹn với con nhỏ rồi. Về đây vẫn phải gọi tao là ông, và nếu mai này có con, tụi nó vẫn phải gọi tao là.. "Ông cố". Còn về bên chồng mà muốn gọi sao thì gọi.

Vĩ cười khanh khách, cậu ngồi nhồm dậy, mở cái raio ở đầu giường lên để nghe mấy bản nhạc "xã hội chủ nghĩa", rồi chạy ra bàn pha ba ly cà phê sữa. Chàng nghĩ bụng: "Cái ông già này giờ lắm cảm hay sao mà đi làm mai, làm mối cho hai chú cháu nhà nó lấy nhau". Rồi cậu ngồi xuống bên cạnh ông Quân nói nhỏ: Mai một tụi nó sinh con ra, người ta bảo là: "Con ông, cháu cha" đấy! Phải không "ông cố?"

Hoành bừng mắt tỉnh dậy, thì mặt trời đã lên cao, chiếu qua cửa sổ vào căn gác sáng rực. Chàng lẩm bầm: "Đúng là mặt trời chiếu đến rồi! Ông ơi! Dậy đi! Rồi có đi đâu thì đi, không ngày mai thứ hai, họ đi làm hết lại không gặp ả!"

Ông Quân xuống nhà tắm, lo mọi thủ tục buổi sáng, một lát trở lên, ông đặt chương trình:

- Giờ tụi mình ra phố ăn cái đã, coi như là ăn trưa đi. Người ta bảo: "Có thực mới vực được đạo" mà! Ăn rồi đi thuê một cái xe nhỏ, mình lái lấy cho tiện, chúng ta lên nhà con Kim Thự. Cậu biết nhà rồi chứ?

- Dạ, biết!

Chiếc xe du lịch hiệu Toyota đời 98, sơn màu cánh gián, do Hoàn lái, vọt ra khỏi Đô thành. Cứ theo xa lộ Biên Hòa mà phóng. Đến gần Dầu Giây thì quẹo tay mặt vào xã lộ 25. Đi chừng vài cây số đường đất đỏ. Hai bên đường là nhà cửa và vườn cây ăn trái san sát, rất ngăn nắp, đẹp đẽ. Xe đi qua một khu nhà thờ có sân rộng rãi, Võ bảo Hoàn lái xe vào đó đậu. Ba người đi bộ trở ra vài chục thước thì đến khu nhà Kim Thư Phải gọi là khu nhà mới đúng. Vì nhà tuy bằng gỗ, lợp tôn, nhưng tọa lạc trên một khu đất rất rộng. Trước cửa là một mảnh vườn trồng toàn cây ăn trái. Có đủ cả: xoài, ổi, cam, quýt, hồng, bưởi và một số cây miền Nam như chôm chôm, măng cụt... Phía trước là một cái giậu bông bụt, cắt xén rất ngay ngắn, gọn ghẽ. Ba người mới vào đến cửa, thì mẹ con Kim Thư đã ra đón chào niềm nở, và mời vào trong nhà. Võ nói ngay:

- Chắc tôi chẳng cần phải giới thiệu, chị cũng biết: "Đây là Ông Quân ở Mỹ mới về, có dẫn thằng Hoàn, con ông Ba về chơi."

- Vâng! Cháu có nghe con Kim Thư nói rồi. Mời hai chú ngồi chơi.

Quân quay sang đưa con gái đang đứng cạnh mẹ, ông đoán chắc là Kim Thư ông nói:

- Còn đây là Kim Thư phải không? Lại đây ông coi xem nào. Chà đẹp gái quá đấy! Và lớn ghê đấy chứ? Không trách nó viết thư rất là dí dỏm.

Hai ông cháu ôm chặt lấy nhau, nó nói:

- Nay con mới biết ông đấy. Thì ra ông hãy còn trẻ và khỏe mạnh quá đấy chứ? Con cứ tưởng tượng ra ông là một ông già ngoài 80, lóm khóm, phải chống gậy cơ đấy? Rồi hai ông cháu, chú cháu, cứ hết chuyện này đến chuyện kia. Hỏi thăm nhau đủ thứ. Ai cũng muốn nói nhiều, nói hết, như sợ rồi không còn có dịp để nói nữa. Còn anh cu Hoàn thì bản tính nhút nhát, lại chẳng biết nói chuyện gì bây giờ. Cứ cầm ly nước ngọt xoay qua, xoay lại. Mắt thì cứ dán vào thân thể "cô cháu". Nó nghĩ:

- Không ngờ mình có "con cháu" đẹp đến thế? Đúng là mắt phượng, mày ngài. Mặc dầu nó chẳng trông thấy mắt phượng bao giờ. Chỉ nghe người ta tả: mắt phượng là con mắt rất đẹp, diễm lệ, trong sáng, vui tươi và... uơn ướn nữa thì phải. Cái khuôn mặt trái xoan, cái mũi cũng đẹp nữa. Chắc không phải là mũi đã đem đi mỹ viện như mũi của dì Út nhà mình chứ? Hàm răng thì đều và trắng muốt. Ở đây chắc chắn là không có "Hitech dental care" đâu, mà cũng đẹp thế? Nó thích nhất là hai cái răng khềnh. Cái cổ thì cao. Rồi nó nhìn xuống. Ôi! Cái ngực... Nó không dám nghĩ nữa, và cu cậu mỉm cười nghĩ tiếp. Giả như được làm chồng nó cũng sướng đấy chứ? Chú cháu mình sẽ sống hạnh phúc muôn năm... Ôi! Lạy Chúa!

Vợ Thạch quay ra bảo nhỏ mấy đứa con trai lớn đi làm cơm. Ông Quân biết ý, lên tiếng:

- Thôi! Đừng cơm nước gì. Cứ ngồi đây nói chuyện đi. Tụi tôi mới ăn lúc 11 giờ, rồi lên đây. Còn ở lại lâu mà! Lúc nào ăn cũng được. Hay để "ăn hỏi" một thể. Rồi ông nghiêm giọng nói tiếp:

- Nói gần nói xa, chẳng qua nói thật. Tính tôi xưa nay vẫn thế. Thẳng băng như ruột ngựa. Ăn ngay, nói thẳng. Câu chuyện này, ông cháu tôi tuy hôm nay mới gặp nhau là lần "nhất sơ", nhưng đã qua lại thư từ "i meo, i mồm" đã lâu lắm rồi. Cả mấy năm, chớ không ít. Bây giờ tôi cứ "Sờ đầu gối, nói chân thật". Đây! Chú cháu nhà mày cứ trao đổi với nhau đi. Nếu OK, thì tao sẽ đại diện nhà "trai" ở đây, tính chọ. Rất gọn ghẽ, đẹp đẽ, mau lẹ, suôn sẻ, vui vẻ...

Mọi người cười ồ. Mấy đứa em con Kim Thư, ngồi hóng chuyện, cũng chêm vào một câu.

- Ông chú nói chuyện vui quá đấy chứ?

Có đứa góp ý: Con nghĩ, chuyện tình duyên sao mà gấp gáp được? Phải không cơ?

Ông Quân trả lời lại nó:

- Giờ chỉ còn ăn thua ở "chú cháu nhà nó" thôi. Hai nhân vật chính trong cuộc đấy!

Hoàn thì lúc bắt chuyện với "cô cháu" đến giờ, là cứ mê mết ngay. Hết nói chuyện ở trong nhà, lại ra ngoài sân, rồi rủ nhau ra vườn. Mặt trời đã ngả gần xuống núi đồi trùng trùng, điệp điệp của Long Khánh. Những tia nắng vàng yếu ớt, còn vương trên những ngọn cây thông cao vút. Một đàn chim trời đang cánh bay về phía trời tây, phát ra tiếng âm thanh xào xạc. Người trong xóm, họ hàng quen thuộc, nghe tin ông Quân về chơi, họ đến thăm. Có người mang cho trái cây, ăn thả cửa. Ai cũng muốn giữ ông ở lại chơi mấy ngày. Võ quay sang hỏi ý kiến ông anh:

- Anh tính sao Hay là ở lại chơi mấy hôm hãy về? Anh có thì giờ đi thăm mấy người bà con ở đây Ông Quân ngẫm nghĩ một lát rồi ghé tai nói nhỏ câu gì với Vĩ. Cậu gật gật, rồi ra rủ mấy thằng cháu, lái xe về Hồ Nai, mua một con "nai đồng quê" đem về. Tụi cháu xắn tay áo lên, chỉ vài tiếng đồng hồ là đã có một bữa thịnh soạn, toàn bộ là... cò tây

Giữa nhà kê hai bàn dài, ngồi mỗi bên vài chục người Còn hai chiếc giường hai bên là dành cho "phụ nữ, và nhi đồng" an tọa Đèn đuốc thì sáng trưng. Mấy đứa nhỏ khuôn hết đèn trong phòng ngủ, nhà bếp lên, lại mượn cả đèn hàng xóm nữa Chỗ nào cũng rực sáng như một đêm "hội hoa đăng".

Mọi người ăn uống chuyện trò, rất ư là ồn ào, vui vẻ. Có người kể: Đã hơn nửa thế kỷ, mới gặp lại chú, lại bác. Còn phần nhiều là xấp xỉ 30 năm. Đang khi ăn, ông Quân đem chuyện kiếm vợ cho thằng cháu nói "toạc móng heo" ra Ai cũng vui mừng và tán thành ngay Họ bảo ông nghĩ thế là đúng. "Hoài thóc ta, cho gà người bới". Có người bảo: "Làm như thế là chắc ăn như cua gạch rồi Chẳng còn sợ mảnh khỏe, đảo điên gì nữa" Thằng Phán nói: "Ông cứ làm thật đi, khỏi phải làm giả dối gì cho mất công. Tụi nó "xúng đòi vừa lứa" quá mà!

Vĩ nói nhỏ với thằng Hưng, ngồi bên cạnh:

- Ông ấy già rồi, đâm ra lắm cảm đấy chứ? Tao thì tao chả thèm. Người ta bảo: Ở đời có bốn cái ngu Làm mai là một.

Thằng Hưng trả lời ngay:

- Chú nói thế cũng phải Nhưng đây là ông thương tụi nó. Đàng nào cũng là cháu, nên ông mới "lắp ráp" cho như vậy Chứ đâu phải ông làm mai, làm mối gì. Ông có được ăn cái "giải" gì đâu, mà chú nói vậy Ông nghe được ông giận chú đấy Cháu chẳng bệnh vục ại Nhưng nghĩ ra ông làm thế là tốt cho tụi nó. Hưng định nói: Tại chú không muốn giúp ai, hèn gì mà giờ gần sáu chục tuổi, chú vẫn cu ki một mình. Nhưng nó ngừng lại ngay Sợ ông Vĩ chửi.

Ăn uống xong, mọi người đã ra về. Chiếc đồng hồ quả lắc, hiệu Regular treo trên tường thông thả gõ 12 tiếng. Một cơn gió ào ào tới làm Hoàn ớn lạnh cả người Anh rùng mình, xách chiếc ghế theo người bác ra góc sân ngồi Ông Quân gọi cả mẹ con Kim Thư ra ngồi chơi Vĩ cầm lon nước ngọt đưa cho ông Quân, hỏi:

- Anh định chương trình ngày mai thế nào Sẵn còn có thằng Hưng ở đây, nhờ nó giúp đỡ.

- Tôi định buổi sáng mai, mình ra phường lập thủ tục hôn thú cho tụi nó. Trưa mình mời phường, khóm đến đây làm một châu nhậu Thế là xong. Còn việc xuất cảnh thì đã có cơ quan dịch vụ, họ lo cho Mình chỉ việc "chi" ra rộng rãi một tí là êm ngay Mấy tháng sau, mẹ con đã ở Mỹ rồi Ngoài con nhỏ "Vu quy" ra, còn lại những người đi du lịch một tháng rồi về. Ai muốn đi thì đăng ký trước. Cả mấy đứa em nó, cho đi hết một chuyến, cho biết nhà, biết cửa của "chị hai".

- Đi đông thế, thì chỗ đâu mà chứa ông? Mẹ Kim Thư hỏi

- Chị đừng có lo Thằng Hoàn nó đã có một căn nhà bốn phòng rồi Còn ba nó ở riêng một căn chung cư trên phố, rộng rãi lắm, tha hồ chứa.

Vĩ bảo: Em cũng đi!

- Lễ dĩ nhiên rồi! Cậu thế nào cũng phải đi Cho cậu làm trưởng phái đoàn, đại diện nhà gái đi đưa dâu Hôm đó tới ra phi trường San Francisco đón "cô dâu".

- Chắc là vui lắm nhỉ?

- Vui chứ! Nếu cứ xuôi chèo, mát mái, thì chỉ vài năm nữa, là tới lại được bông thằng cháu, gọi bằng ông... cố.

Con nhỏ chạy lại đâm vào lưng ông Quân, nói:

- Ông ham lắm!

Một cơn gió nhẹ nhàng lay động những tàn lá cây trong vườn, làm ánh trăng hạ tuần xuyên qua lớp lá như những thảm gấm hoa rực rỡ. Tiếng thông reo rì rào, như một khúc nhạc trầm trầm, hòa cùng niềm vui chung của hai chú cháu Hoàn.